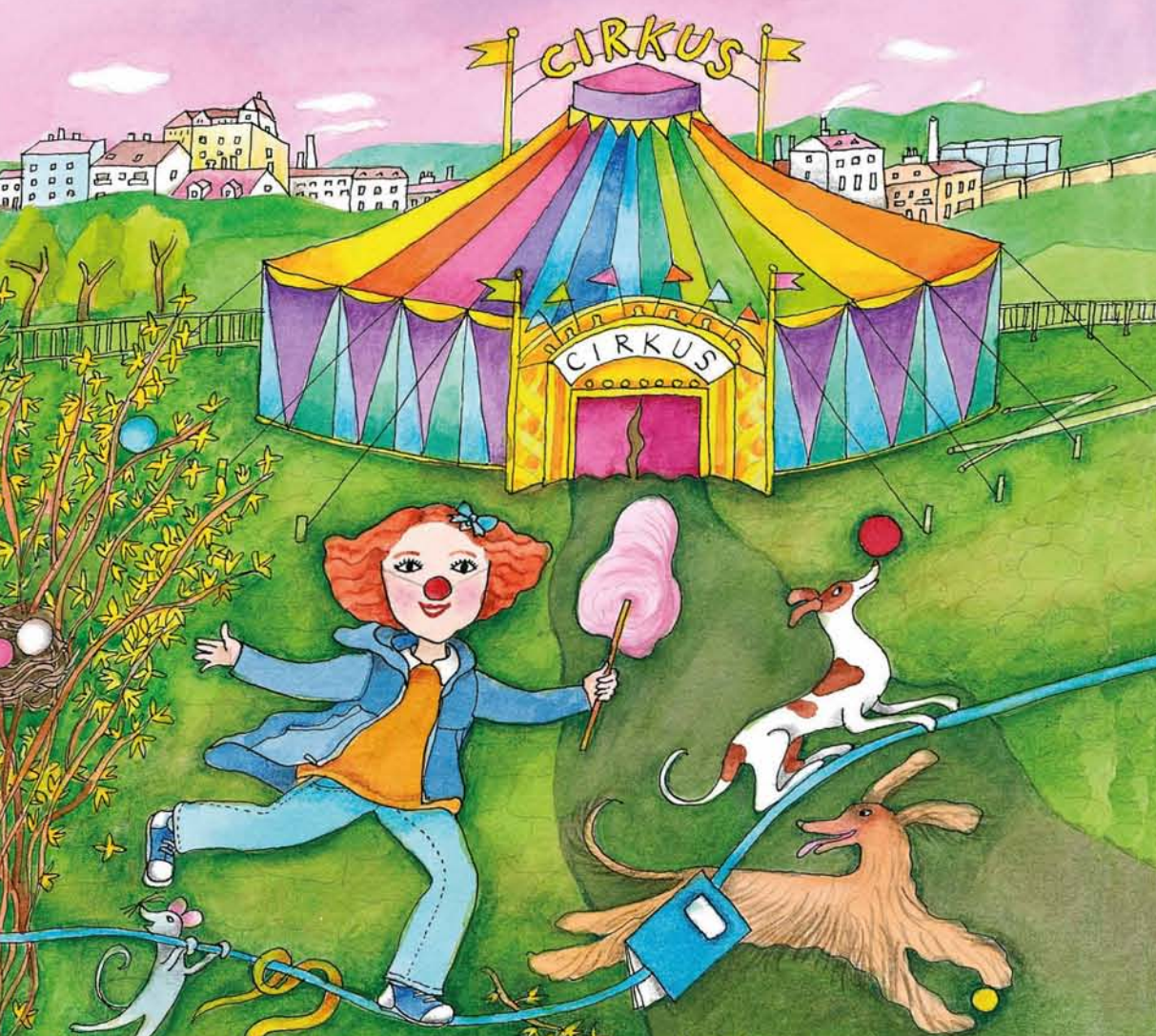

Anička a cirkus

Ivana Peroutková

Ilustrovala Eva Mastníková

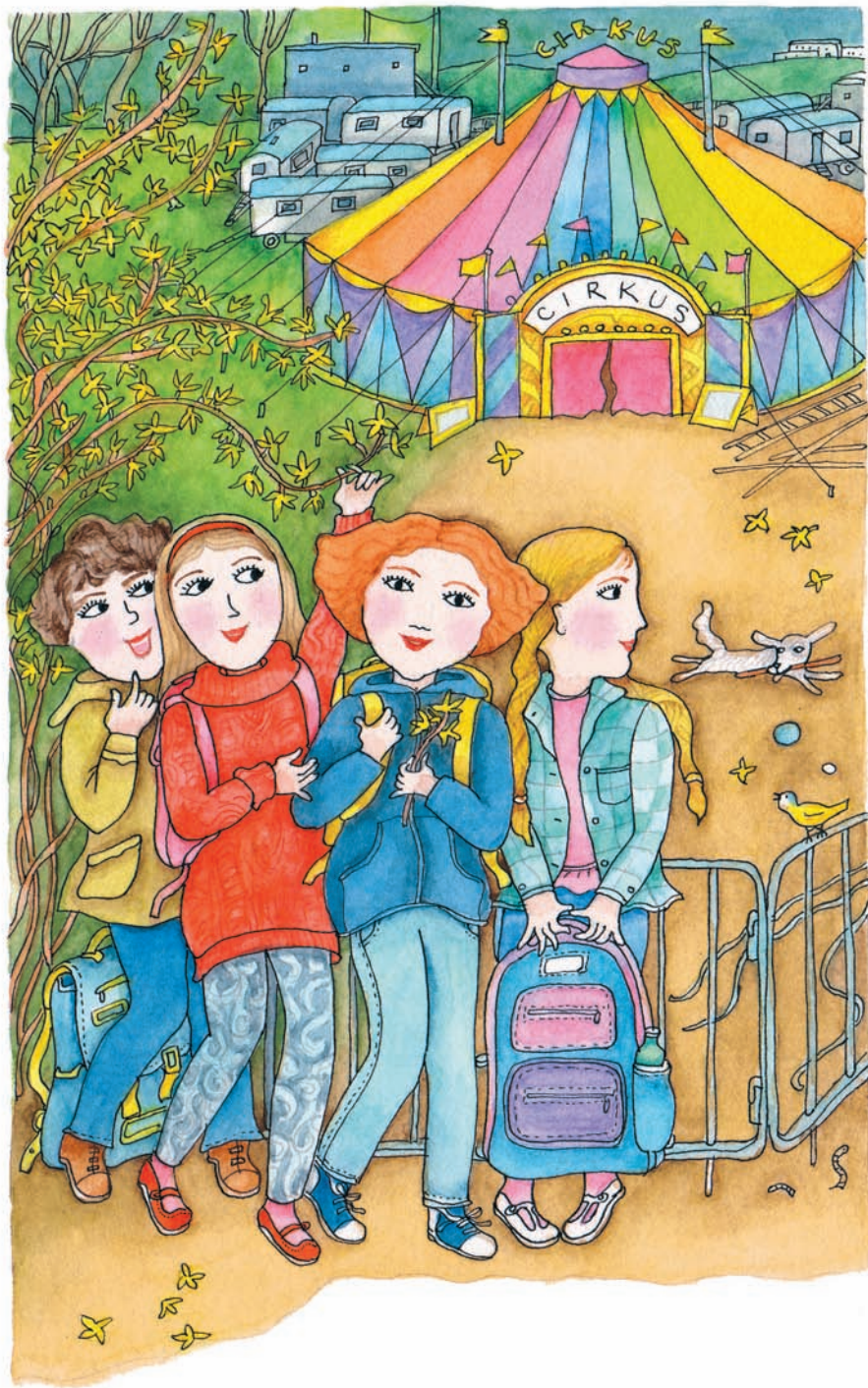
ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička a cirkus

Ivana Peroutková

Anička a cirkus

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2012
Illustrations © Eva Mastníková, 2012

ISBN 978-80-00-02927-6

O čem si ráno povídala celá třída

Byl krásný jarní den. Anička šla do školy a poprvé si všimla, že v parku už kvete zlatý déšť. Ten keř měl sice žlutá kvítka, ale ve sluneční záři vypadal opravdu zlatě. Anička by si nejradši pár větviček utrhla a strčila si je za ucho. Jenže nebyl čas. Musela pospíchat, aby stihla první zvonění.

Vždycky se trochu bála, že přijde pozdě. I tentokrát však doběhla do školy včas. Jakmile vešla do třídy, hned poznala, že se všichni o něčem vzrušeně baví. O něčem, co bylo pro ostatní asi mnohem zajímavější než rozkvetlý keř v parku.

„Aničko, víš, že přijel cirkus?!“ zavolala na ni nadšeně Julja.

„Postavili ho tam dole vedle stadionu,“ doplnila ji Dita.

„Je skoro větší než ten stadion a za ním stojí spousta maringotek,“ pokračovala Julja.

„Má na plachtě móóóc hezký barvy,“ rozmáchla rukama Dita. „Skoro jako duha!“

„A taky na něm visí vlaječky,“ přidala se k holčičkám Katka.

„Jé, holky, já se nemůžu dočkat,“ povzdychla si Julja. „V sobotu bude první představení. To máme,“ počítala na prstech, „přesně šest dní.“

„Ale dneska se na něj můžeme zajít podívat,“ navrhla Dita. A znovu se otočila k Aničce: „Uvidíš, že je to nejkrásnější a největší cirkus. Těšíš se? Máš cirkus ráda?“

„Moc ráda,“ přikývla Anička.

Popravdě, Anička cirkus tak milovala, že rázem zapomněla i na zlatý déšť. Celé vyučování snila o tom, co v sobotu asi zažije. Určitě tam bude klaun s červeným nosem. Kolem manéže snad budou cválat koně s vysokými chocholy na hlavě. Možná uvidí tygry, proskakující obručemi. Anebo provazochodkyni v krátké sukýnce, která umí na provaze i vyskočit. A co teprve artisté! Létaající akrobati! Skákači na odrazovém můstku!

Ach, není nic zábavnějšího a napínavějšího než cirkus, pomyslela si Anička. I když...

Najednou se zastyděla, protože si uvědomila, že se spolužákem Tarkem přece hraje loutkové divadlo. Od podzimu spolu nacvičovali pohádku o princí z Kaštanového království, který zachrání princeznu před drakem. V zimě se domluvili, že zkusí přidat strašidelnou pohádku o upírech. Tarek měl pokaždé tolik úžasných nápadů, a Aničce s ním bylo tak zvláště hezky. Dokonce

si tajně představovala, jak si jednou dají pusy. Ne jenom takovou, jako když spolu vyfoukli bubliny ze žvýkaček a ty se na okamžik dotkly. Ale skutečnou pusy, že se opravdu dotknou jejich rty.

Anička se otočila.

Tarek seděl až v poslední lavici.

Sotva se na něj podívala, zatvářil se hrozivě jako upír, ale hned nato se na ni usmál. I Anička se usmála. A přesto ji něco uvnitř skoro zabořelo. Určitě měla Tarka ráda. Byla šťastná, že spolu hrají loutkové divadlo. Jenže co měla dělat, když tolik zatoužila po cirkusu?

Anička vůbec nedokázala vnímat slova paní učitelky. Pořád myslela jen a jen na cirkus. Až se konečně ozvalo poslední zazvonění. Holčičky ve školní jídelně ani nedojedly rýžový nákyp. Stejně jim moc nechutnal. A honem utíkaly dolů ke stadionu, kde se už z dálky tyčila špička velkého cirkusového stanu.

Dita měla pravdu. Byl barevný skoro jako duha. Ale nejenom barevný. Zdálo se, že každá barva slibuje nějaký zázrak. A všechny barvy dohromady lákaly a vábily. Ne, nebylo na světě nic zábavnějšího a napínavějšího než cirkus, mihlo se Aničce znovu hlavou. Ovšem tentokrát bez výčitek. Byla z cirkusu úplně unesená.

První obhlídka cirkusu

Prostranství celého cirkusu bylo ohrazené, takže kamarádky mohly všechno pozorovat jen zpozzdáli. Vzadu u maringotek nebylo nikoho vidět ani slyšet, zato kolem stanu bylo docela rušno. Ještě se tu natahovaly provazy a zatloukaly kolíky. Muži na sebe volali a jeden – ten s vytetovaným drakem na ruce – si při práci spokojeně pískal.

Holčičky ho zvědavě sledovaly.

Všiml si toho, párkrát na ně mrkl a pak se u nich zastavil: „Tak co, slečny, těšíte se na cirkus?“

„Strašně moc,“ odpověděla Julja, která se snad nikdy nestyděla. „Proč budete mít představení až v sobotu?“

„Jo, to není žádná legrace, mít představení,“ vesele se na ně zazubil. „Musíme se pořádně připravit a na-

zkoušet všechna čísla. Do soboty nás čeká ještě hodně práce.“

„A vy... vy taky vystupujete?“ zeptala se Katka.

„Já taky vystupuju,“ přikývl a znovu se pobaveně usmál.

„Můžete nám říct, kdo v tom cirkuse jste?“ chtěla vědět Dita.

„Schválně hádejte...“

Kamarádky začaly jedna přes druhou vykřikovat: „Klaun! Krotitel! Akrobat! Jezdíte na koni! Vodíte medvědy! Kouzelník! Žonglér! Provazochodec! Artista! Máte na tyči talíře!“

Jenže on pořád vrtěl hlavou.

„Vy si z nás děláte legraci,“ povzddechla si Dita. „Co ještě v cirkuse existuje?“

Holčičky najednou nevěděly.

„My se dáme poddat,“ řekla Anička.

„To byste měly moc jednoduchý,“ zasmál se lišácky chlapík. „Já vám nic neprozradím. Ale jednu věc slíbím. Ta, která to uhodne, ode mě dostane lístek zadarmo.“

„Vážně?“ vykulila oči Julja.

Kamarádkám se jeho návrh zamlouval.

„No jo, ale to nám musíte říct svoje jméno, až vás tu jedna z nás bude hledat, aby vám to řekla,“ podotkla správně Katka.

„Ptejte se po Erikovi,“ řekl na rozloučenou a potom se s pískáním zase někam vzdálil.

„Holky, myslíte, že nám s tím lístkem nekecal?“ ozvala se hned Dita.

„Třeba ho jedna z nás fakt dostane,“ zatoužila Julja.

„Jestli to teda uhádne,“ zapochybovala Dita.

„Všimly jste si toho draka?“ pronesla tajemně Katka.

„Blik, cvak, toho jsem viděla už dávno předtím, než se s námi začal bavit,“ mávla rukou Anička.

Katku ovšem něco napadlo: „Co když si ho nechal vytetovat, protože v cirkuse dělá něco, co s drakem souvisí?“

„A co jako myslíš?“ zavrtěla hlavou Anička.

„Já nevím,“ pokrčila rameny Katka.

„Co když krotí draky?“ vyhrkla Julja.

„To je blbost,“ prohodila Dita.

„Ale proč si toho draka dal vytetovat?“ vrtalo Kačce stejně hlavou.

„Hele, víš co?“ poskočila netrpělivě Dita. „Zeptej se ho a už s tím neotravuj.“

„Taky že se ho klidně zeptám,“ odsekla trochu naštvaně Katka.

Málem se kvůli drakovi pohádaly. Naštěstí se po celém prostranství rozezněla hudba.

„Jé, tahle písnička se mi líbí!“ vykřikla Julja a začala tancovat.

Kamarádky se k ní přidaly. Tancovaly a zase měly radost, že je cirkus tady.

Domů se vracely s veselou náladou.

Jenže když potom Anička zůstala v bytě sama, bylo jí smutno. Jako by všude bylo až moc ticho, až moc klidno. Ani šramocení jejích křečků, Tadeáška a Melisky, ji nerozptýlilo. Bloumala opuštěně po pokojíčku a nevěděla, co má dělat. Nakonec si vytáhla deník. Napsala do něj tuto zprávu:

12. dubna

Přijel cirkus !!! Byly jsme se na něj podívat, ale já bych tam nejradši byla pořád. Co se tam teď asi děje? Mně se po něm stýská. Ach, ach, ach.

Sotva své tiché tesknění dopsala, zazvonil telefon. Byla to maminka, která volala z práce.

„U stadionu postavili cirkus!“ vyhrkla Anička nadšeně a ihned se ochotně nabízela: „Nemám jít něco nakoupit?“

„Možná bys mohla vzít pečivo,“ uvažovala maminka.

„Dobře, vezmu,“ odpověděla svědomitě Anička.

Ve skutečnosti se samozřejmě toužila opět podívat k cirkusu.

Za několik minut vyběhla s taškou v ruce z domu. Ale když mījela park, přece jen se zastavila. Utrhla si větvičku zlatého deště a strčila si ji za ucho. Ted' utíkat nesměla, aby jí nespádla. Přesto si vykračovala šťastně a do kroku si pískala vlastní písničku.

Anička poznává novou kamarádku

Na plácku před stanem se na první pohled nic nezměnilo. Stále se tu něco upevňovalo a natahovalo.

Anička se zadívala směrem k maringotkám.

Možná že tam by zažila něco zajímavějšího.

Zasnila se.

Dívala se na vlající kousky barevného prádla, které visely na šňůře, a tak ani nepostřehla, že se kousek od ní objevila holčička. Vlastně si jí všimla, až teprve když uslyšela významné zakašlání.

Anička si holčičku užasle prohlížela. Vypadala tak zvláště! Úplně jinak než všechny Aniččiny kamarádky. Měla velké, trochu šikmé zelené oči a dlouhé světlé vlasy sčesané do drdůlku. Určitě patřila k cirkusu.

Anička se na ni v rozpacích usmála.

Holčička popošla blíž a řekla: „Ty ses sem vrátila, vid’?“

„Jak to víš?“ zeptala se překvapeně Anička.

„Pozorovala jsem vás předtím z maringotky,“ odpověděla holčička. „Tebe a tvoje kamarádky. Chodíte spolu do třídy?“

„Chodíme,“ přikývla Anička.

„To je hezký, jak ses ozdobila,“ ukázala najednou holčička na kvítka zlatého deště.

„Myslela jsem na to už ráno,“ vysvětlovala polichoceně Anička, „ale musela jsem pospíchat do školy.“

„Akorát je škoda, že kvítka brzy zvadnou,“ řekla holčička. „Nechtěla bys nějakou hezkou sponku? Já jich mám strašně moc.“

„Tak jo,“ přikývla potěšeně Anička.

Ani v nejkrásnější představě by ji nenapadlo, že si tu napodruhé bude povídat s holčičkou z maringotky a ta jí ještě dá svou ozdobnou sponku.

A jak se vůbec jmenuje? Co v cirkuse dělá?

Jistě bude vystupovat v sobotním představení, napadlo Aničku a všechno se v ní opět rozechvělo zvědavostí a touhou.

„Pojď se mnou do maringotky,“ vybídla ji holčička. A když společně vyšly, sama se první zeptala: „Jak se jmenuješ?“

„Já jsem Anička, a ty?“

„Já mám jména dvě,“ oznámila holčička udivené Aničce. „Opravdově se jmenuju Bětka. Teda správně Alžběta. Jenže mi všichni odmala říkají Bětko. Nebo

jenom Běto, a někdy i Alžbětko. Jo, a taky třeba Bětule nebo Bětuško nebo Betyňko. Prostě různě.“

„A to další jméno?“ byla napnutá Anička.

„To další jméno je jako můj pseudonym.“

„Cože to je?“ nechápala Anička. Nikdy slovo pseudonym neslyšela.

„To znamená, že když vystupuju, nemůžu se jmenovat obyčejně jako Bětko. Musím se jmenovat nějak jinak, aby to znělo zvláštně. Musím mít umělecké jméno. Chápeš? Aby si lidi řekli, že když se jmenuju zvláštně, budu i výjimečná a ukážu jim něco, co ještě neviděli.“

„Aha,“ tomu už Anička rozuměla.

V duchu si pomyslela, že každá holčička asi touží být trochu výjimečná. I ona po tom zatoužila, když se chtěla ozdobit zlatým deštěm. Ale Bětko je opravdu výjimečná. Vždyť vystupuje v cirkuse!

„A jak se teda jmenuješ pro lidi?“ zeptala se Anička.

„Naše malá Liliana,“ řekla Bětko.

„Naše malá Liliana?“ opakovala zaraženě Anička.

„Jo, vždycky mě uvedou takhle dlouze,“ upřesnila Bětko a vzápětí napodobila bombastický hlas moderátora: „A nyní se vám představí Naše malá Liliana! Prosím, přivítejte ji velkým potleskem!“

Anička naopak hlas ztlumila a s tichým obdivem nedočkavě vyhrkla: „Co lidem předvádíš?“

„Jé, já ti to neřekla?“ podivila se Bětko. „Jsem provazochodkyně. Víš, co to je, ne?“

Anička přikývla. Okamžitě si vzpomněla, že už jednu v cirkuse viděla, a řekla: „Já chodím na balet. Ale chodit po provaze je asi mnohem těžší.“

„Je to strašně těžký!“ pronesla dramaticky Bětko. „Je to mnohem těžší než balet a než všechno, co se učíš ve škole.“ Pak však přesvědčeně dodala: „Ty by ses to naučila.“

„Jak to můžeš vědět?“ pochybovala Anička.

„Já to poznám. Mám na to čuch, chápeš?“ mrkla na ni Bětko.

Anička si tím sice jistá nebyla, Bětkina slůvka jí ovšem náramně lichotila. A vůbec. Pořád si připadala jako v nějakém krásném snu. Ať to byl sen, nebo ne, právě stoupaly po třech malých schůdkách. Bětko rázně otevřela dveře maringotky a holčičky vstoupily dovnitř.

Anička se okouzleně rozhlídla.

Kdyby byla ve snu, řekla by si, že je v nějaké maringotce pro princezny. Na okýnkách visely krajkové

záclonky a po stranách barevné závěsy, na postelích byla spousta vyšívaných polštářků a na rozvěšených ramínkách zářily cirkusové kostýmy. Nejvíc Aničku však upoutalo kulaté zrcadlo s toaletním stolkem a židličkou.

„Máš to tu hezký,“ vydechla Anička a posadila se k toaletnímu stolku. „Tady se připravuješ na vystoupení?“

„Vždycky jediň tady,“ odpověděla Běťka. „Musím se namalovat, abych si zvýraznila pusu a oči. Aby lidi viděli můj obličej, chápeš?“

Anička přikývla.

V duchu se usmála, protože postřehla, že Běťka často opakuje slovo chápeš. To však nic nezměnilo na jejím obdivu. Jak krásný život má Běťka. Bydlí v tomhle úchvatném pokojíčku, maluje se, oblíká se do třpytivých kostýmů, vystupuje v cirkuse jako Naše malá Liliana a lidi jí ohromeně tleskají.

Možná ani nechodí do školy!

Anička se k ní otočila: „Chodíš do školy?“

„Tak různě, spíš mě učí doma,“ mávla rukou Běťka a honem připomněla: „Já ti dám tu sponku. Dám ti nejhezčí, kterou mám.“

Vytáhla z drdolu několik sponek, až se jí rozpustily dlouhé vlasy, a podala Aničce nádhernou ozdobnou sponku. Byla modrá jako moře.